

Amb la memòria encesa, l'Home de Kentucky, visitaria sempre el cine Catalunya

(a n'Emilio Benavides Calber, testimoni directe dels fets)

Toni Roca

(Cine Catalunya

Sesión continua desde las 3:30.

Proyección de El hombre de Kentucky,

dirigida e interpretada por Burt Lancaster.

Pase de la película 3:45, 6:25, 8:30 y 10:45.

No-Do y complementos.

D'una cartellera qualsevol. Barcelona, 196...)

A l'ombra de l'home aquell de Kentucky —directed by Burt Lancaster— recordàrem per sempre més el Cine Catalunya. I el recordàrem amb petits (tal vegada, però grossos i a perpetuïtat) grams de sentiments a l'hora de col·lectius, a l'hora de privats. Clara evocació de fulla verda (l'estiu, el cinema a l'aire lliure, els tramvies com jardins oberts a la claror dels dies), d'un arbre malencònic al bell mig de la plaça ara recordada (tardor, dies previs a un inoblidable viatge a les illes gregues i altres entorns de sensualitat i mediterrània que a bodes ens conviden), d'esclats ardents a la sang (primavera de glòria, felicitats entre llençols, dona amable que sempre acut a la cita sentimental), de pluja, feble pluja, amb intermitències (hivern, hivern, cançó d'amor d'hivern de sempre...).

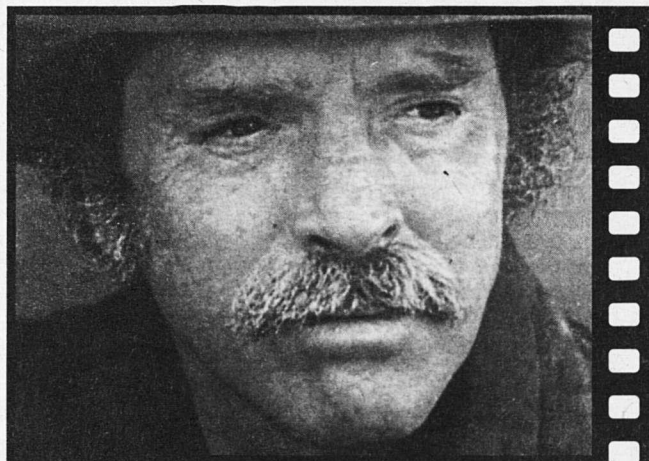
Perquè a qualsevol hora, temps i època de l'any bo era sempre anar a la cita preferencial i de sentiment que oferia el Cine Catalunya. A la memòria encesa, anys primers dels seixanta —ara en diuen la dècada prodigiosa i tot plegat, la veritat i ara que ningú ens escolta, fa una mica de ganes de riure, però...) quan tots, homosexuals inclosos, que aquell sempre fou un reducte important per a aquest col·lectiu, que varen fer del cinema en qüestió, antic i vell, d'evocació i reminiscències, una mena de Fort Laramie de tall privat però perfectament compartible. Sovintejàvem el Catalunya setmana rera setmana.

Però ara el cinema, el Cine Catalunya, al cor sublim d'una ciutat no sempre sublim i de vegades carregada d'esperances, el Catalunya de tota la vida, un dels locals més vells de Barcelona (d'una altra Barcelona, és clar) en nom i representació del progrés (tot pel progrés i la misèria general i progressista que ens acosta), tot just acaba de desaparèixer. Finish. The end... La piqueta urbana, la grua

terrible, el ciment armat (també l'altre), el formigó i tot un poderós exèrcit de picapedrers, obrers de la construcció (ara, però, de la destrucció), mentre enginyers, aparelladors, arquitectes, especuladors, homes de la política, funcionaris i buròcrates amb el moviline a la butxaca, comparses i tota mena de gent molt diversa (cap d'ells probablement ja ni se'n recordaven del Burt Lancaster, de la seva ombra de l'home que fou, ni tampoc de

l'estat de Kentucky) que per ordre de l'alcalde iniciaren l'estratègia de l'enderroc.

Dura piqueta, hàbil grua, màquines terribles foradaren els ciments fonamentals que encara aguantaven l'edifici de forma i mane-

BURT LANCASTER

ra que semblava un miracle... Poc després, el somni, tota la il·lusió ja no perdurable, mercè a les maleïdes màquines devoradores (inesgotables) feren, i a la perfecció, la seva feina. Al cap i a la fi, totes aquestes històries (sentimentals) es clausuren a cops de martells. Sang de la teva sang, palpitació de la teva palpitació, dolor del teu dolor. Rememoració i silenci. Burt Lancaster, *Vera Cruz*, *El gatopardo*, *El fuego y la palabra*, mort i enterrat a un Hollywood desconegut a l'octubre de l'any passat. Estranya germanor entre l'estat de Kentucky i la plaça Catalunya. ¿EUA/Catalònia?... probablement.

El hombre de Kentucky... De qualsevol manera cal advertir que prèviament a la visió primera d'aquest home originari de Kentucky, al cinema ara derruït, passat pel sedàs d'especuladors francesos, altres mites de la mitologia hispana passaren per la cabina de projecció. Sarita Montiel, per exemple i *El último cuplé*, aquell sobtat, absolut èxit d'un cinema espanyol llavors en hores baixes. Recuperació del fenomen de la cançó pop de primers de segle i un Juan de Orduña que lluny dels temps daurats de la Cifesa —*Pequeñeces*— intentà assolir l'acceptació popular. Altres títols, altres emocions per entre aquelles incomodíssimes cadires de fusta, *La llave* de Sir Carol Reed, amb Sofia Loren, Trenword Howard, *Navidades blancas*, Rosemary Cloney, Bing Crosby, Vera Ellen, Danny Kaye...

Però el resum i la història estretament vinculada al Cine Catalunya, era és, *El hombre de Kentucky*.

«Mira aquell! és Clayton. És un bon tipus: odia la seva dona»

MONTGOMERY CLIFT A *VIDAS REBELDES* DE J. HUSTON